

İyi Akşamlar sevgili ilk yar'larımızın
Değerli Dostları,

Bu akşam sevgili Büşra'nın özel bir izlenimini paylaşıyoruz...
Her çocuk özel, ama Yahya'nın öyküsü çok yürek yakan bir öykü...
Aslında Yahya hepimize birşeyler öğretiyor, onu da
sevgili Büşra özetlemiş, çok geç olmadan neler yapmamız gerektiğini...

Uzaktan bakınca herşey güzel, TV deki gibi parıltılı görünüyor
yaklaşınca gizli duran, özellikle çocukları vuran sıkıntılar ortaya çıkıyor,
zaten büyüklere ne olursa, ne yaparlarsa, sonuçta olan güzel çocuklara oluyor...
O zaman bu çocuklara, Yahya'ya borcumuzudaha çok anlıyoruz...
Büşra'nın kazandığı bir sevgiye veya bir gülücüğe neden olmak bile
ilk yar yolculuklarının amacı bile olabilir...

Gidecek çok yolumuz var güzel ilk yar im diyerek
desteklerinizle yollara düşüyoruz... Çok teşekkür ediyor,
selam sevgi ve saygılarımızı sunuyoruz...

İLK YAR

not: Y.K. üyesi olarak ilkyar a hizmet veren sevgili Aysit Tansel Hocamızın duyuru özeti:
Oğuz Tansel 2016 Şiir Ödülü sonucu belli olmuştur. Ödülü Şair Pınar Aka kazanmıştır.
ödül töreni ve kültürel etkinlikler O. Tansel filmi gala gösterimi 15 Nisan Cuma günü saat 18:30'da
Çankaya Belediyesi Çağdaş Sanatlar Merkezi (Kennedy Cad no:4 Kavaklıdere Ankara)'inde
yapılacaktır.

E K T E P O S T E R S U N U L M U Ş T U R...

Güzel çocuklarımızın geleceğine güzellikler katmak için,
belki bir kitap, belki de büyüğünüzün anısına bir kitaplık için,
belki de daha fazlası için:

(lütfen bağışınızın açıklama kısmına isminizi yazın, hesap sahibi İLK YAR)

İş Bankası ODTÜ şubesi (4229) 706968 TL Hesabı : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68

Euro Hesabı: TR920006400000242293507426

Dolar Hesabı:TR910006400000242293576217

YURT DIŞINDAN BAĞIŞLARINIZ için bağlantı adresi:

<https://turkishphilanthropyfunds.givecorps.com/projects/10593-ik-ret-m-okullarina-yardim-vakfi-ikyar-19-anadolu-dan-b-r-demet-ek-projes>

Çocuklarımız, ilk göz ağrılarımız, ilk yarımız;

hele ki uzaklardaki, YBOLardaki çocuklarımız, kardeşlerimiz

site: <http://www.ilkyar.org.tr> e-posta: ilkyar.yonetim@gmail.com

Vural Beyimiz> <http://vuralaltin.blogspot.com/>

Ata Hocamız> <http://atatezbasaran.blogspot.com.tr/>

Kas Gücüyle Devri Alem> Erden> <http://www.KaslaGit.com/>

Banu Hocamızdan Fen > <http://www.bilimce.com>

Hasan Hocamızdan Zeka Oyunları> <http://www.zekaoyuncaklari.com/>

Kitap: Elif Nur un öyküsü http://www.ilkyar.org.tr/dergi/Elif_Nurun_Oykusu.pdf

HENÜZ GEÇ OLMADAN...

Proje için yola çıkılmasına sadece saatler kalmıştı, Mersin'den de bazı gönüllü arkadaşlar Ankara'ya gelmişlerdi. Dönemin ilk günleri olduğu için uzun zamandır görüşmemiştik ve hep beraber bir yurt kantininde çay içecektik. Ben projeye gitmeme kararı almıştım tatilde; zor bir tatil dönemi geçirmiştim ve dönemin ilk haftası olduğu için dönünce odaklanmak zor olacaktı haliyle. Bunlar kendi kendime konuşup kabullendiğim sonuçlardı. Fakat o gece projeye gidecek gönüllülerin gözlerindeki heyecan ve mutluluk bana her şeyi tekrar sorgulattı. O gece gönüllü arkadaşlardan ayrılınca bir şey düğümlendi boğazıma. Koca bir hafta boyunca yüzlerce çocuk tanımak, ellerini tutmak, gözlerindeki güzelliği görmek, onları kucaklamak varken.. Ben bedenen Ankara'da, ruhen projede mi olcaktım, aklım hep onlarla olacaktı eminim, gidemediğim bir çok proje olmuştu, acaba şu an napıyorlardır diye düşünüp duracaktım yine. Acaba kaç çocuk içini dökecekti, kaç çocuğun yüreği hafiflemiş olacaktı? Kaçıyla dertleştikten sonra tüm kötü anıları bir köşeye koyup, oyunlar oynayıp, şarkılar söyleyip, "sev kardeşim" şarkısı eşliğinde dans edecektik? Bu duygular eşliğinde her projeden sonra birkaç sayfa not tuttuğum defterimi okudum, neredeyse tüm hayatımın çocuklar ve ilkyar olduğunu anlamak zor değildi, ilkyar'ı ve çocukları çıkardığımda sanki hiçbir şey kalmıyordu bana dair. Saat çok geç olmuştu ve ben de proje için çantamı hazırlamalıyım.

Proje başlamıştı ve tabi ki günler çok hızlı geçiyordu. Sanki güzel şeyleri yaşarken zaman hep çok daha hızlı akıyordu, her gün bir sürü çocuğa dokunuyordum, anılarını, yaşadıklarını dinliyordum. Bir çok projeye gitmişim ve

benzer anılar hep vardı yüreğimde. Her çocuk birbirine benziyordu sanki, herbirinin anlattıkları önceden tanıdığım bir çocuğu hatırlatıyordu. Anıları, gözleri, gülüşleri de bir o kadar benzerdi. Fakat bu projede çok ağır anıları olan çocuklarla tanışmıştım. O anıları dinlerken benim yüreğim sıkışıyor, gözlerim doluyor ve boğazıma bir şey düğümleniyordu. Ama karşımdaki çocuğun hayatıydı aslında o duyduklarım. Benim dinlemeye dayanamayacağım şeylere onlar bizzat tanık olmuşlar, yaşamışlardı. Sevgileri kadar acıları da çok yoğundu. 11 yaşındaydı ve ne ara yaşamıştı bunca acıyı, nasıl bu kadar güçlü olabiliyordu, nasıl bu kadar sağlam basıyordu yere? Ben onun ablasıydım ve ondaki dayanma gücünün onda biri bile yoktu bende, en ufak bir sarsıntıda hemen aileme el uzatıyordum. Ama karşılaştığım çocukların ya el uzatacak bir aileleri yoktu, ya da anne babaları tutmuyordu, tutamıyordu ellerini.

Yahya benim gördüğüm en ümitsiz çocuktur. Sohbet etmeye başladığımızda bizlere ölen ineklerinden, araba çarpan köpeklerinden, zehirlenen keçilerinden bahsediyordu. Ay'a baktın mı ? diye sorduğumda ise babasının yanında gözlük takmadan kaynak makinası kullandığı için sürekli gözlerinin yaşardığından, bel ağrısının hiç geçmediğinden bahsetti. Yahya için yabancı biriydim, onun da çekingen bir çocuk olduğu her halinden belliydi. Tüm bunları anlatırken sesi titriyordu, utanıyordu belki biraz. Anlatmak gelmiyor gibiydi içinden, ama anlattıkça hafifliyordu sanki. Yahya'yı dinlemek oldukça zordu. O yaşadıklarının anlatırken benden çekiniyor ve utanıyordu. Ben de kendimden utanıyordum, Yahya'nın anlattıklarının yanında ben nasıl bu kadar rahat büyüdüm diyerek utanıyordum

kendimden. Yahya o gece hayatın tüm acımasızlığını ve çocuklar arasındaki adaletsizliğin ne kadar korkunç bir şey olduğunu tokat gibi vurdu yüzüme. Ve o gece gözümün önünden gitmedi Yahya'nın yüzü, sözleri hala kulaklarımda. Serkan abi tanışmıştı ilk Yahya'yla. Serkan abiye sarılışını ve yanağını okşayışını hepimize gösterebilmeyi isterdim, unutamıyordum böyle sahneleri. Uzunca bir süre Yahya'nın sözlerini ve sarılışını düşündüm. Hala zihnimde oynuyor tıpkı bir video kaydı gibi. Yahya okulda mutlu olmadığını ve evde olmak istediğini söylüyordu sık sık. Ama bu durum evdekiler için öyle değildi sanırım. Servisleri Cuma günü geç gelirse Yahya çok üzülüyormuş, evdekilerin tümü uyuyorlarmış Yahya'nın geldiğinde. Oysa Yahya onları çok özlemiş ve onları görmek isterken, onların uyuyor olması canını sıkıyormuş. Keşke anne babası Yahya gelene kadar uyumasalarmış. Babaanesi beklemiş önceden Yahya'yı, ama Yahya babaanesi de birkaç ay öncesinde kaybetmiş. Hatta babannesinin cansız hali sürekli aklına geliyormuş, korkuyormuş Yahya. Ölüm konusu açıldığında Yahya'nın lafı uzadıkça uzuyor. En sevdiği köpeğini anlatıyor, araba çarpan. Tüylerinden ve gözlerinden bahsediyor. Sonra "Neden insan hep en sevdiklerini kaybeder?" diyor Yahya. 11 yaşında bir çocuktan duyabileceğim en zor soru sanırım diye geçiriyorum aklımdan. Kendimizi kötü hissettiğimizde ağlamak kolaydır, hatta mutluluktan da ağlayabiliriz zaman zaman. Ama sevgiden ağlamak diye bir şey de olduğuna inanıyorum artık ben, böyle tüm kalbinizle sonuna kadar seviyorsunuz ama yetmiyor, çünkü karşınızdaki çocuk çok daha fazla sevmeyi hak ediyor. Ben Yahya'yı ne kadar çok sevsem az sanki. Tabi ben bunları düşünürken Yahya'nın bir cevap beklediğini unutuyorum, zaten verebilecek bir cevabım olduğunu da söyleyemem. Sonra Yahya "Büşra abla" diyor, "seni çok sevdim aslında, ama ölürsen diye korkuyorum." Keşke Yahya beni çok sevdi diye, ölmeyebilsem. Bu sefer deminki sorudan çok daha zor oldu diye düşünüyorum. Uzun süre sessiz kalıyoruz. Yahya cevap bekliyor belli ki, "deme öyle Yahya, kaybedeceğim diye korkarak bir şeyleri sevmekten vazgeçme" diyorum. Ama karşımda 11 yaşında ve neredeyse çok seviyorum dediği her şeyi ölümle kaybetmiş bir çocuk olduğu gerçeğini geliyor aklıma. Sevmekten korkması ne kadar normal aslında...

Geç oluyor saat hava da soğuyor, “hadi diyorum Yahya, içeri girelim”. “Abiye selam edeyim” diyor. Otobüse biniyoruz. Serkan abi ve Atilla abiyle kısa bi hayvancılık muhabbeti yapıyorlar. Gün içinde Serkan abiyle mesleklerden konuşmuşlar meğerse, Yahya garson olmak istiyormuş. Serkan abiyle konuşup karar değiştirmiş, okuyacaktı şimdi. Köydeki hayvanlara da bakacak birini bulmuş babası. Hem Yahya para kazanınca, çoban da tutarmış babası için. Doktor mu olsa, avukat mı olsa ona karar veremiyordu Yahya. Belki şimdi karar vermiştir. Mektubunda da yazar belki. Yahya’dan ayrılmak çok zor oluyor. Sanki canımdan bir parça bırakıyorum o Ybo’da. Sarılıp öpüyorum Yahya’yı, “Büşra Küçük” diyor sarılırken. Ben de onun ismini tekrarlıyorum. Sanki bir çeşit anlaşma yapmışız gibi hissediyorum. Mektuplarımıza cevap vereceğimize, birbirimizi unutmayacağımıza ve keşke ölmeyeceğimize. Yahya’dan çok şey öğreniyorum, o kadar çok ki... Yahya’yı tanıdığım dan beri tüm sevdiklerimden ayrılırken “ölmeyeceğine söz ver” demek geçiyor içimden. Bugünlerde ne kadar zor bir soru olacağını da unutamiyorum, Yahya ne kadar haklı diye düşünüyorum. Ne kadar çok seversen sev ölüm söz dinlemiyor. Bombalar patlıyor, silahlar patlıyor, insanlar ölüyor. Sadece sevenlerine

kalıyor sanki acısı. Ah diyorum ah keşke, herkese öğretse Yahya sevginin kıymetini, hepimiz sevebilsek Yahya gibi.

Yahya benim hayatımda kocaman bir dönüm noktası oldu. Sevdiklerim henüz ölmemişken onlarla daha çok zaman geçirmem gerektiğini öğretti Yahya bana. Ben de Yahya’yı sevmekten korkmaması konusunda ikna edebildim sanırım. Çünkü

konuşmanın sonunda "bir şeyleri sevmem gerek, sevmeden olmaz ki, mesela sevemezsem bir köpeği onunla oynayamam ki" dedi Yahya. Canım Yahya, hep bu kadar güzel kalacaksın biliyorum, dört gözle mektubunu bekleyeceğim...

Umudu, umutla var edebilen İlkyar, gönüllü arkadaşlarım, Yahya'yla tanışmamı sağlayan Serkan abim... Hepiniz fazla güzelsiniz... Ve sonsuz teşekkürler...

Büşra Küçük
BÖTE-2

ilkyar'larımızın geleceğine güzellikler katmak için belki bir kitap için, belki anısını yaşatmak istediğiniz

İş bankası ODTÜ şubesi (4229) 706968 TL TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68;

Euro Hesabı: TR920006400000242293507426

Dolar Hesabı: TR910006400000242293576217 (Hesap sahibi İLKYAR)

Lütfen bağışınızın açıklama kısmına isminizi mutlaka lütfen belirtin...

Artık yurt dışından kolaylıkla kredi kartıyla İLKYAR'a bağış yapmanız mümkün

ABD'de iseniz anında da vergi iadesi için gerekli belge e-posta ile adresinize geliyor.

Turkish Philanthropy Funds aracılığı ile bağışınız bize ulaşıyor,

23 nisan ve diğer projelerde kullanılıyor... Bir defalık veya düzenli bağış için Bağlantı adresi:

<https://turkishphilanthropyfunds.givecorps.com/projects/10593-lk-ret-m-okullarina-yardim-vakfi-lkyar-19-anadolu-dan-b-r-demet-ek-projes>

Eğer "çek" gönderilmek istenirse:

"çek"i Turkish Philanthropy Funds adına, İlkyar Vakfı için olduğu not edilerek

Turkish Philanthropy Funds - 216 E. 45th Street Fl.7 New York, NY 10017 adresine yollanmalı.

www.ilkyar.org.tr ilkyar.yonetim@gmail.com

izlenimleri dostlarınızla paylaşıp onları üye yaparak (eposta adreslerini bize yolluyarak), mesajlarınızda

"link" vererek ilkyar'ın tanınırlığını arttırabilirsiniz, ancak başka amaçlarla ilkyar izlenimlerindeki ve sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmaması gerektiğini hatırlatın lütfen...

OĞUZ TANSEL ŞİİR ÖDÜLÜ TÖRENİ

PROGRAM

Sunan: Gülsen Tuncer (Sinema ve Tiyatro Sanatçısı)

Belgesel Gala Gösterimi: "Oğuz Tansel Güzellemesi"

(Yönetmen: Engin Ayça, Seslendiren: Gülsen Tuncer)

Konuşmacılar: Prof. Dr. Cevat Geray, Mahzun Doğan, Metin Turan,
Prof. Dr. Aysıt Tansel

Şiirleri Yorumlayanlar: Mehmet Nurkut İlhan (Tiyatro Sanatçısı),
Ahmet Antmen (Şair)

Ödül Sunumu: "Tenhalar Teni" adlı yapıtıyla ödül kazanan Pınar Aka'ya
ödülünün sunumu

Dinleti: Türkiye Polifonik Korolar Derneği Gençler Korosu
(Şef: Nilüfer Tatman)

Ağırlama

15 Nisan 2016 / 18.30

Çankaya Belediyesi Çağdaş Sanatlar Merkezi
(Kavaklıdere – Ankara)